

Tá var tað so, at Irena hevði tikið í herðatoppin á Hectori og var farin at royna at fáa fólk burtur úr honum, men hetta hevði verið so þúra til fánýtis, tí enn koyrdi hann sigarettasku niður á gólvteppini og tá beint í teimum stovnum, har honum var strangliga forboðið at roykja. So sat hann har og dámdi sær — hvíttklæddur — og atburður hansara, tá hann sat við borðið, var so vorðin, at hon neyddist at seta hann at eta í køkinum teir komandi fjúrtan dagarnar. Ja, líka inntil í fyrradagin. Tí tá hevði Irena fingið ein illgruna um, at hann og koksgeantan kanska vóru farin at fjasast. Hetta var kortini nakað, hon ikki so beinleiðis kundi prógva, men ein illtinki var so har. Beint sum hina ferðina — um eitt árstíð ella so aftan á, at hon hevði fingið sitt egna sovikamar — og hevði kent seg kroysta til at umbýta stovugenturnar við tvær, sum vóru eldri og ljótari. Kanska átti hon tá eisini at hava tikið koksgeantuna við, men tá hevði Hector ongantið enn hildið til í køkinum.

Heldur ikki hevði hon sagt Lisu upp enn. Tá tú sigur arbeiðsfólkið upp, skulu tey ikki hava longur freist enn tey eiga — tí ikki svitast, at tey fara at láta hánt um alt, tá tey vita, at tey skulu fara. Og hóast Lisa kanska var ein mannfolkarippa ella fongd við misskiltari móðurkenslu, tá hon altíð skuldi vera so blíð við Hector, bar ikki til at siga annað enn, at hon dugdi frálíka væl at gera mat.

Tí var hon eisini uppi í tí fyrsta, sum fleyg ígjøgnum hövðið á Irenu, tá hon sá Hector liggja avsálaðan á koksgeólvinum! »Nú nýtist mær als ikki at siga Lisu upp!« Og hetta var heldur ikki av leið, tí bæði Clarkton og professarafrúnni O'Leary dámdu so ónáttúrliga væl manduldessertina, sum Lisa gjørdi.

Jarðarferðin var ógvuliga hábærslig. Teir bestu og mest týðandi persónar úr vertskapslívinum kappaðust um at ugga hesa syrgjandi einkju. Og tá Irena so væl visti, at skrivað fór at verða um hesa stórtingnu jarðarferð í bløðunum morgunin eftir, var hon ikki so ring at ugga. Men sjálvandi mátti hon lástast at vera ógvuliga ring. Eisini græt hon illa. Tí hetta hoyrði seg til, tí hetta at hann var deyður gjørdi á ein hátt sitt til, at hann mestsum við hesum lá har og bað um frygiving fyri allar teir trupulleikar, hann hevði volt henni gjøgnum lívið. Og tá sigast skal sum er, hevði hon bestan hugin at frygeva

honum, tí tú eigur ikki at fella ov strangan dóm yvir mann, tá hann er deyður.

Og helst mundi hon ikki vera einsamell um at umbæra Hector við øllum hansara brekum, tí har var maður komin av húsi og hevði bert alt gott at siga um neyðars Hector. Og tað var ikki hissini rós, hann fekk heldur. Bæði undir sjálvari hátíðini og so samkomuni, sum hildin varð seinni á einari hóskaðni suitu á hotellinum Majestic.

So hetta var ein einkja, sum hevði givið seg til tols við lagnuna, sum tá liðið var nakað út á seinnapartin, væl og virðuliga varð leidd upp marmortrappurnar heima hjá sær sjálvara, av sinum egna bilstjóra og beint tá hon var innumkomin gav einari av stovugentunum boð um at bera sær ein temunn inn í stovuna hjá sær.

Men ikki var hon meira enn so dánt innumkomin, so fleyg øðin í hana, tá hon kendi henda rama tubbaksroykin. Hon bráðstøðgaði og tvejaði aftur. Hvat av arbeiðsfólkunum mundi tað vera, sum vágði sær at gera sovorðið. At ditta sær til at nýta hesa lötuna, meðan frúan var úti í hesum syndarligu orindum at seta seg her at eitra luftina í hennara egnu stovu?

Tí har — samanringdur og næstan murrandi av berum góðhýri, sat Hector á tí besta og viðbreknasta stólinum, hon átti. Hann var beint í ferð við at stroya óskuna av einari sigarett niður yvir tað fina Bokharateppið. Men Irena læt sær ikki alt bjóða — hon var í stundini á honum sum knivur á hørðum horni, sum hon plagdi.

»At tú ikki skammast! Og so í dag eisini, tá tú . . . tá tú . . .« Hon kikkaði eftir ondini og gavst, fekk ikki sagt tað, hon ætlaði . . . Nú vit beint hava jarðað teg!« Og tað hovu tey eisini. Hector lá jú úti í hesum fina marmaragravaraleiðinum í einari ógvuliga holliga gjørdari eikikistu við trimum tons-um av kransum oman yvir sær. Men hvussu bar tað so til, at hann . . . ? Fyri fyrstu ferð í lívi sínum fekk Irena ikki orðið upp og mundi skriggja.

Hamurin mælti einans trý orð. Trý orð, sum Hector aldri á ævini hevði vágð sær at sagt, meðan hann var á lívi. »Halt kjaftin saman á tær, tín gamla givur!« segði hann. So blakaði hann við einum letisligum yvirbragdi tann næstan útbrenda sigarettstubbann frá sær beint niður á gólvteppið og festi sær í eina nýggja. So sat hann har vælhyrður og blásti hesar stóru roykringarnar frá

sær, meðan Irena sum eitt ótt leyp út og sendi eina av stovugentunum inn við einum eldslokkjara.

Men andi Hectors gavst ikki so at ganga á Irenu. Og tá hon sansaleys av ræðslu flýddi heiman oman á tað hotellið, sum næst var við at búgva, kom hann gangandi inn í forhøllina undir liðini á henni yvir at móttøkuskivuni, har hann var so dittimundur at kvetta hana av, beint sum hon skuldi biðja sær um eitt kamar til eitt fólk.

»Nei, tú manst meina við eitt dupultkamar, góða!« helt hann fyrri og skuldi rættleiða hana. »Og sendið so eina flösku av koldum øli og ein pakka av Lucky Strike upp beinanvegin!« legði hann afturat, meðan hann hugdu upp á duraverðin.

Men hetta varð alt av ongum, tí Irena rýmdi heim aftur í stundini. So heldur hava hesa hamferðina heima við hús enn at gola skuldi standast av tí úti millum fólk!

Men gola mundi kortini verið burturúr, tí tá Hector — meðan tey vóru á heimvegi — aftur var komin at ganga undir liðini á henni og skuldi taka undir hondina á henni, gjørdist hon frá sær sjálvari og rópti á onkran politist, um vælsignaðan at koma at hjálpa sær. Og tá so ein illfrýstur politistur kom har og ilskur bað Hector lata damuna hava frið, gjørdist hann ikki sort bilsin, tá hendur hansara í staðin fyrri at fáa fatur á einari fastari mannsoksl, trilvaðu í leysari luft, meðan Hector sum ein tunnur skuggi fór fúkadni oman eftir gøtuni og ikki steðgaði aftur fyrr enn 15 metrar longur niðru, har hann stillaði seg at biða eftir Irenu, meðan hann lætst sum einki og festi sær í eina nýggja sigarett.

Annars roykti hann í heilum hetta kveldið og tá helst á teimum støðum, har hetta hevði verið lagt honum so eina við ikki at gera. Og antin roykti hann hesar forbiðnu Lucky Strike sigarettirnar ella eisini úr hasum gamla stúgvinum, sum hon hevði hirt í eldin fyrri trimum árum síðani.

Og líka legði hann í, hvar óskan fór. Einaferðina hann skuldi slökkja ein gløðandi sigarettstubba á einari virðismiklari, blankaðari borðplátu, mátti Irena taka dik á seg sjálva og so undirbrottlig koma við einum óskubikari til hansara. Fyrst gløddi hann ovfarin at henni, so helt hann speiskliga fyrri: »Stóra tøkk skalt tú hava afturfyrri, góða!« Og frá hesi somu løtu

fór hann at beita hana sum ein hund. Hon mátti so væl fara honum eftir bæði inni-skógnum og inni-jakkannum, hjálpa honum at lata seg úr skógnum og sjálf fara niður í køkin at rigga honum ein heitan whiskey-toddy.

Men tá hann ætlaði at senda hana oman í automatinu at fáa sær ein pakka av siarettum, helt hon, at nú gekk av skriðuni og fór at deila. Tí sjálvt eina hamferð venur tú teg við sum frálíður, og nú nyttaði einki, at Hector segði: »Halt kjaftin saman á tær, tín gamla givur!« Tí hon gavst ikki. So gjørdi hann ikki vandari enn at hann sinniliga og uttan nakran háva tók og stoytti henda glóðheita whiskey-tyddy oman yvir hana og bað hana mars farandi í køkin at blanda sær ein nýggjan.

»Tsjá — Irena góða,« helt hann hugsunarsamur fyrri eina løtu seinni, »kanska hevði fingist ein hampa kona burtur úr tær, hevði eg havt tikið mær annað skinn um bak eitt sindur fyrr.«

»Tað skuldi tú bara vágð tær!« froysti hon. »So skuldi verið skilnaður okkara millum, og tað í stundini!«

»So — heldur tú tað?« Hann suffaði við. »At eg ikki skuldi vita hatta! — Men vit kunnu so fara oman í rættin í morgin og biðja dómáran skilja okkum!« legði hann aftrat, meðan hann argandi flenti upp á hana, hvør skal siga: »Nú sleppur tú ongantið frá mær!«

»Titt viðtýggi!« froysti hon og smelti hurðina í lás fyrri honum og fór í song.

Leingi lá hon vakin og hugsaði. Hetta at Hector var afturkomin á so gátuferan hátt, hevði fingið alt liv hennara upp í ein sannan hurlivaða. Tí nú kundi hann finna upp á alt og ikki fekk hon tikið í herðatoppin á honum og givið honum av grovfilini. Ikki um at tala at sleppa frá honum. »Vit skulu skiljast«, hevði hann sagt. Men hvussu man tað vera at koma til myndugleikarnar í ramasta álvara og krevja at verða skild frá manninum, sum øll vita liggur undir grønna torvu. Nei, har kann bert spyrjast eitt úrslit burturúr: Tú verður beindur á sinnissjúkrahús og tað í stundini. Men kanska var tað tað, hann ætlaði?

Nei, so túsun ferðir heldur bina fyrri sær sjálvari! Men hesi ráðini fingi hana at verða óreina, tí tá fóru tey aftur at kunna møtast á jøvnum fœti, og tá skuldi hon so devulin gali fáa sagt honum, hvat hon helt um standin!

Eina løtu gav hetta henni ein ugga at hugsa um, men so sá hon, at hetta fór als ikki at bera til, tí vit menniskju royndu at krækja okkum í lívið sum longst. Nei, her mundi helst lítið annað verða at gera enn at biða eftir, hvussu leikur fór. At enda sissaðist hon so frægt aftur, at hon fór at durva.

Men ikki vardi henda hvíldin leingi. Tí bráðliga fekk eitt veikt ljóð hana at hvækka við. Onkur pikkaði mestsum umberandi á hurðina, sum var millum hennara og hansara sovikamar. Beint sum tá hann var á livandi lívi! Og sum tá var hon sprungin á fœtur og hevði snarað lyklinum harðliga og óbønnoyriliga fyrri honum.

Men tá hon var komin aftur í seingina at liggja sá hon hann næstan hamskift þúra sinniliga koma gangandi tvørtur ígjøgnum ta afturlæstu hurðina. Í pyjamasi var hann, og tað sást á øllum brøgdum, at hann ætlaði sær at krevja sín rætt sum maður hennara.

Málleys av ræðslu reykt hon aftur eftir høli upp í handasta hornið av seingini, meðan hon hindrandi togaði duntæppið fast upp undir øsið.

Men Hector fór sinniliga fram at seingini og skræddi teppið oman av henni. So álaði hann tann tunna náttkjólan, hon var í, burtur av henni frá hálsi til fót. Hon var um at avsálast av ræðslu og visti við sær sjálvari, at nú kundi alt henda. Men hann læt bara eyguni dvølja eitt evarska lítið sindur við hennara úrlætnu vænleikar. »Fý, for fanan,« helt hann so fyrri, og fór inn aftur í sovikamarið hjá sær.

Men tá helt Irena, at nú gekk av skriðuni og hevnd vili hon eisini hava. Hevði hon kunnað fingið klørnar á Hector, skuldi hon so glæðiliga beint fyrri honum eina ferð aftrat. Men hon hevði sjálv saman við politistinum sæð, hvussu vorðið var — hevði sæð, hvussu hann smeig burtur ímillum hendurnar á tær. — Men, devulin — onkur máti mátti kortini verið, so hon fekk givið honum toyggði!

Jú, nú visti hon, hvussu hon skuldi bera seg at fyrri at basa honum: Lisa var bjargingin — Lisa hevði onkantið verið blíð við hann — jú, nú skuldi Lisa fáa toyggði! Og av durunum skuldi hon verða ríkin! Hóast hon so ánáttúrliga væl dugdi at gera dessert